

POSTANOWIENIE

Dnia 30 września 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z powództwa R. O.
przeciwko C. Z.
o ochronę dóbr osobistych,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 30 września 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 12 grudnia 2018 r., sygn. akt V ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Pozwana C. Z. wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)z dnia 12 grudnia 2018 r., oddalającego jej apelację od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 26 maja 2017 r., którym nakazano jej złożyć w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się wyroku w liście poleconym na adres powoda R. O. opatrzone jej podpisem oświadczenie z przeprosinami o treści podanej w sentencji wyroku.

Sąd Najwyższy, oceniając - na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. - skargę kasacyjną z punktu widzenia podstaw przyjęcia jej do rozpoznania, zważył:

W niniejszej skardze powołano się na przesłankę wskazaną w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Skarżąca wskazała na potrzebę dokonania wykładni art. 227 w zw. z art. 308 i art. 381 oraz art. 5 i art. 11 k.p.c. w związku z oddaleniem wniosków dowodowych powódki na okoliczność pobicia jej osoby przez powoda jako spóźnionych oraz odnoszących się do niepoświadczonych kserokopii dokumentów, więc niemogących stanowić dowodu w sprawie. Skarżąca podkreśliła, że art. 11 k.p.c. nie odnosi się do kwestii odpowiedzialności cywilnej, zaś stwierdzenie w wyroku przez sąd karny popełnienia przestępstwa nie zwalnia sądu cywilnego od badania okoliczności, czy poszkodowany przyczynił się do powstania szkody spowodowanej przez skazanego.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, z uwagi na potrzebę wykładni przepisów prawa wymaga od skarżącego wskazania, które przepisy mają być poddane wykładni Sądu Najwyższego. Konieczny jest również opis wątpliwości związanych z wykładnią powołanych przepisów, polegający na zarysowaniu możliwych sposobów jej dokonania, wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a także przedstawieniu własnej propozycji interpretacyjnej. W przypadku powoływania się na rozbieżności w orzecznictwie należy również, choćby przykładowo, wskazać orzeczenia, w których ten sam przepis prawa byłby odmiennie wykładany (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 października 2016 r., I UK 466/15; z dnia 27 listopada 2015 r., IV CSK 330/15 - nie publ.). Jeżeli jednak Sąd Najwyższy zajął już stanowisko w kwestii wykładni powołanych przepisów i wyraził swój pogląd we wcześniejszych orzeczeniach, a nie zachodzą żadne okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu, brak jest interesu publicznego w przyjęciu takiej skargi (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 21 marca 2014 r., II UK 515/13; z dnia 16 lipca 2013 r., II UK 142/13 - nie publ.).

W niniejszej sprawie nie zachodzi potrzeba dokonania wykładni przepisu prawa przez Sąd Najwyższy. Pozwana była sprawcą przestępstwa zakończonego skazującym wyrokiem karnym, nie mogła zatem powoływać się na dowody przedstawiane w toku postępowania karnego na okoliczność sposobu popełnienia przestępstwa. Zob. np. wyrok SN z 4 kwietnia 2014 r., II CSK 405/13 -

Wynikające z art. 11 k.p.c. związanie sądu w postępowaniu cywilnym dotyczy znamion przestępstwa, a także okoliczności jego popełnienia.

Powoływany przez skarżącą wniosek dowodowy (k. 341) został sformułowany jako wniosek o przeprowadzenie dowodu z dokumentu, nie zaś z akt sprawy - jak podnosi pozwana. Bezspornie zostały do niego dołączone kserokopie z akt. Wniosek został więc nieprecyzyjnie sformułowany przez stronę, nie na tyle jednak, żeby nie zrozumieć, że chodzi o przeprowadzenie dowodu z akt sprawy (oznaczonej i wskazanej wraz z konkretnymi dokumentami i kartami przez wnioskującą). Z tej przyczyny uwagi Sądu meriti na temat dowodowej wartości kserokopii nie mają rozstrzygającego znaczenia. O niemożności przeprowadzenia zawnioskowanych dowodów przesądza bowiem jego teza dowodowa. Dotyczy bowiem okoliczności popełnienia przestępstwa, które nie mogą być podważane na mocy art. 11 k.p.c. W konsekwencji teza wniosku dowodowego była niedopuszczalna.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c.